

A MY SI CHCEM HRÁT NA BONBÓNY

TEREZA

Ráno vstanu, vyčistím si zuby, postarám se o své sourozence, vyvenčím psa a spěchám na autobus do školy. Chodím do deváté třídy. Baví mě dějepis, nemám ráda matematiku. Ale táta ji umí, tak mi s ní občas pomáhá. Když má čas. A já zas pomáhám svým sourozencům. Jsou dva kluci, mladší než já, a sestra, která je o tři roky starší. Se sestrou máme společný pokoj. Je docela malý. Já mám polovinu u dveří, ona tu u okna. Ale ona se „cpe“ i na tu moji půlku, dělá mi tam nepořádek a půjčuje si bez dovolení moje věci. Rodiče hodně pracují a nezajímají je naše spory. Občas odjedou pryč na celý víkend. Kluci jdou k babičce, my smíme zůstat doma, protože už jsme podle rodičů dostatečně velké. Většinou to ale dopadne tak, že si sestra přivede kluka nebo kamarády a mě pošle na nákup, projít se, nebo musím koukat v obývacím pokoji na televizi. Rodičům to nesmím říct. Zabíla by mě a už by se s ní nedalo vůbec vydržet. Navíc by mi rodiče vynadali, že žaluju.

Máme malý byt, bydlí nás tam hodně a naše vztahy nejsou nejlepší. Nejradši jsem venku, ráda se sama procházím se psem, jsou to asi jediné chvílky, kdy kolem sebe nemám lidi, mám kousek soukromí, který mi doma nikdo neposkytne. Nechci si stěžovat, mám svou rodinu moc ráda, ale nevadilo by mi, kdyby se tohle změnilo...

SIMONA

Bydlím s mámou. A ona se mi hrabe ve věcech. Je mi třináct a ona mi všechno kontroluje. Potají mi leze do batohu, jestli tam nemám cigarety nebo alkohol, prohlíží mi skříň, nikde si nemůžu nic schovat. Jednou jsem si koupila krajkovou podprsenku, za peníze k narozeninám od babičky. A nechtěla jsem, aby ji našla, protože by byla naštvaná. Schovala jsem ji za postel. Ale ona jí vyhrabala. Nejdřív mě zmlátila za to, že si před ní schovávám věci a potom, že si kupuju věci, který nepotřebuju. Je jako radar a já jí nenávidím, protože se to s ní nedá vydržet...

KRISTIÁN

Dřív, ještě než jsem měl rodinu, to jsem ještě bydlel s rodiči, mě chtěl zbít jeden kluk. Už si ani nepamatuju proč. Snad jsem něco řekl o jeho sestře... No jist si rozhodně nejsem, ale to není podstatné. Zjistil si, kde bydlíme, a házel nám do schránky výhružné dopisy. Házel nám kameny do oken a v noci zvonil na zvonky. Naši to museli hlásit na policii. Už si nepamatuju, jak to tenkrát dopadlo, dnes se tomu smějeme, ale v té době mi do smíchu rozhodně nebylo. Měl jsem nahnáno až za ušima...

DANIELA

Je mi sedmnáct let. Jsem v šestém měsíci těhotenství. Přesto, že termín porodu se blíží pro mě závratnou rychlostí, když si vezmu volnou mikinu, kdo nic netuší, nic nepozná. Kromě toho, že to ví rodiče a přítel, řekla jsem to své kamarádce, které opravdu věřím. Ve škole se o sdělení téhle novinky postarala moje matka. Předpokládala jsem, že třídní profesor si to nechá pro sebe. Bohužel se tak ale nestalo. „Díky“ němu to ví celá moje třída, která tu pikantnost rozšířila po celé škole. A tak si na mě na chodbách ukazují prstem, ti hloupější na mě pokřikují, i můj přítel má kvůli tomu problémy. Doufala jsem, že profesor bude natolik taktní, že o tom mluvit nebude. Celou moji rodinu tím dostal do nepříjemné situace. Vím, že by to lidi časem stejně viděli, ale jde tady o princip. Hodně mě to zklamalo...

LUKÁŠ

Ahoj, já jsem Lukáš. Je mi třiatdvacet let. Živím se, respektive snažím se žít jako umělec. Celé dny prosedím v ateliéru nad plátnem, kusem keramické hlíny a podobně. Odmala mě bavilo něco vytvářet. Ke každému mému dílu se mi v hlavě odvíjí příběh... Vytvářím si tak svůj vlastní svět, s rozměry, postavami, časem, dějem, jaký určím já. Z ní to trošku schizofrenicky, já vím, ale řekněte, copak Vám se to nikdy nestalo? Nikdy jste to nedělali? Ne? Lžete... Ale to je fuk. Baví mě na tom to, že můžu nahlížet do soukromí mých postav, můžu to soukromí tvořit a poté ho promítnout do svého výtvaru. Ale má to i jiný důvod. Tihle vymyšlení „přátelé“ jsou mí jediní přátelé. Pořád pracuju a na svůj osobní život nemám čas. A přitom bych si tak přál, aby se i mně někdo snažil nahlédnout do soukromí...

IVETA

Jsem zamilovaná do kluka své nejlepší kamarádky. Už dva roky. Mimochodem je mi devatenáct. Jsou spolu asi rok a půl. Nikdy jsem mu o svých pocitech neřekla. Jsme, nebo spíš byli jsme, dobří kamarádi a já naše přátelství nechtěla zničit. On... kdybyste ho viděli. Skvěle si s ním rozumím. Ehm, rozuměla. Dřív jsme zašli večer do hospody, na pivo, blbli jsme u jukeboxu, povídali si... No... pak už spíš jen on povídal. O ní. Jak jsou šťastní. Kde byli, co jedli a pili, co přesně dělali. Na jaký se koukali film, jak dlouho spolu dováděli v posteli... Co ona provedla, co on provedl... Věděla jsem všechno. Otázka zní – chtěla jsem to vědět? Jasně, nechtěla. Už se nestýkáme. Kamarádka si naivně myslí, že jsme se pohádali, naštěstí to nijak zvlášť neřeší. A on... nevím. Konečně nevím, co se s ním děje...

ROMAN

Jestli jsem se někdy setkal s nějakým problémem týkajícím se soukromí? No jasně, ukradli mi dokladovku a pomocí platební karty mi vybílili účet. Problémů až nad hlavu, nikdy víc, doufám...

ŠTĚPÁN

Tak klasika, ne? Deníček. Já si ho teda nikdy nepsal, ale ségra jo, já jí ho bral, čet' a donášel našim. Takže věděli, co jí žere, co o nich říká, co chce potají udělat, koho miluje...Bože, byl jsem fakt grázlík, když to zjistila, tak mě zmlátila, byl jsem na ní naštvanej, ale vim, že jsem si to zasloužil...

KLÁRA

Nechci se nijak chlubit, ale vždycky jsem se klukům líbila. Jsem vysoká, na svůj věk vyvinutá, nemám problémy s pletí...No a jednou jsem objevila na internetu moje fotky. Nějaká holka se za mě vydávala. Vytvořila mi – si, můj – svůj profil, kam dala moje fotky, vymyslela mi jméno, věk...Nejhorší bylo, že jsem nevěděla, co mám dělat. Nejdřív jsem jí napsala, ale ona nereagovala. Naštěstí mi kamarád poradil, ať napíšu provozovateli serveru, který profil smazal. Internet je přímo sbírka ukázek porušování soukromí. Po téhle zkušenosti jsem začala být o dost opatrnější, nikomu nedávám svoje číslo, neposílám svoje fotky...Ale nestát se to, asi si to vůbec neuvědomím...

JÁ

Já jsem Tereza, Simona, Kristián, Lukáš, Iveta, Roman, Štěpán i Klára. To se dělá takhle: Vezmete sladkou hroudu. Tu obrousíte do pěkného tvaru, dáte jí pěknou barvu, zabalíte do zajímavého pozlátka a máte bonbón. Není to ta původní hrouda, ale základ se nemění. Ha. A tak jsem vzala pytlík těch bonbónů, roztrhla ho a vysypala na stůl. Je to legrace. Když dostanete pytel bonbónů, máte radost, a když dostanete jeden bonbón, máte radost taky. Funguje to pohromadě, a funguje to i pěkně zvlášť. Zahráváme si?